

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Zory Šmolkové v právní věci žalobkyně **LEDOPA GROUP, s.r.o.**, se sídlem Žďár nad Sázavou, Jihlavská 1007/2, zastoupené JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Resslova 1253, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina**, se sídlem Jihlava, Tolstého 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2014, č. j. 62 A 50/2014 – 51,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem, který spatřovala v postupu žalovaného při daňové kontrole. Žalovaný zahájil u stěžovatelky společnou daňovou kontrolu za různá zdaňovací období pro daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v roce 2012. Zjištění z daňové kontroly předkládal stěžovatelce postupně a následně též postupně ukončoval daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím. To podle stěžovatelky zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“) neumožňuje. Žalovaný nereflektoval rozdíl mezi právní úpravou provedenou dříve platným zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní a poplatků“) a novou

právní úpravou obsaženou v daňovém řádu. Zahájil-li žalovaný se stěžovatelkou jednu daňovou kontrolu, měl ji také jako jednu daňovou kontrolu vést a ukončit. Další pokračování v daňové kontrole ve vztahu ke zbývajícím zdaňovacím obdobím roku 2012 považovala stěžovatelka za nezákonné.

Krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl rozsudkem, který nyní stěžovatelka napadá kasační stížností. Konstatoval, že předmětem posouzení je otázka, zda žalovaný mohl daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým měsícům roku 2012 ukončovat postupně či nikoliv. Tak bude zároveň zodpovězena i otázka, zda je daňová kontrola, ve vztahu ke zbylým měsícům roku 2012, vedena oprávněně či nikoliv.

Krajský soud vycházel z toho, že žalovaný měl možnost ve vztahu k DPH provádět u stěžovatelky pro každé zdaňovací období (jednotlivé měsíce roku 2012) samostatnou daňovou kontrolu. Stejně tak měl možnost u stěžovatelky provádět pro všechna zdaňovací období jednu společnou daňovou kontrolu, již mohl rozšiřovat ve vztahu k jiným obdobím i jiným daňovým řízením. Zjištění kontroly přitom mohou být ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím odlišná; odlišná tedy může být i potřeba dalšího průběhu kontroly a také její výsledek. Žádné ustanovení daňového řádu neukládá žalovanému, aby v případě provádění společné daňové kontroly měl povinnost veškeré rozhodné skutečnosti ve vztahu k jednotlivým obdobím zjistit ve stejný okamžik a ukončit svoji kontrolu společně. Není tedy zákonný důvod, proč by žalovaný nemohl ve vztahu ke každému zdaňovacímu období (respektive ke každému řízení) ukončit daňovou kontrolu samostatně. Smyslem § 88 daňového řádu je dát daňovému subjektu možnost seznámit se s individuálními zjištěními. Je třeba dovodit, že tato zjištění se musí týkat jednotlivých daňových povinností, což je splněno, pokud je daňová kontrola ukončována ke každému období samostatně.

Krajský soud také neshledal, že by postup žalovaného znemožňoval stěžovatelce uplatňovat její procesní práva. Stěžovatelka má totiž ve vztahu k daním za jednotlivá zdaňovací období shodná práva jako za situace, kdy by daňová kontrola probíhala samostatně. Komplexní, ucelená a úplná zjištění správce daně se přitom při postupu zvoleném žalovaným týkají právě jednotlivých daňových řízení (respektive daní za jednotlivá zdaňovací období roku 2012).

Podle názoru krajského soudu nová právní úprava daňové kontroly v daňovém řádu postup zvolený žalovaným výslovně nezakazuje ani neumožňuje, proto zůstává prostor pro aplikaci závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. 9 Afs 104/2007.

Krajský soud dále uvedl, že nelze dovodit, že by postupné ukončování daňové kontroly mohlo mít negativní vliv dále na práva stěžovatelky. Stěžovatelce nic nebránilo dokazovat rozhodné skutečnosti i k jednotlivým obdobím. Uvedený postup žalovaného neměl vliv ani na povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a na povinnost správce

pokračování

daně na žádost daňového subjektu stanovit přiměřenou lhůtu k vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění.

Soud shledal nedůvodnou argumentaci stěžovatelky, že předmětný postup žalovaného ji nepřiměřeně zatěžuje, protože musí odlišně reagovat na ukončení daňové kontroly ve vztahu k jednotlivým měsícům. Uvedl, že obdobné argumenty by stěžovatelka mohla vznášet i pokud by společná daňová kontrola byla ukončena k jednomu okamžiku jako celek. Po zvážení citovaných argumentů dospěl soud k závěru, že postup žalovaného nelze považovat ani materiálně za jakkoliv *unfair* vůči stěžovateli.

Krajský soud uzavřel, že podpisem zpráv o daňové kontrole za některá zdaňovací období (měsíce) roku 2012 nebyla ukončena daňová kontrola i ke zbylým zdaňovacím obdobím. Provádění daňové kontroly po 21. 11. 2013 z důvodu postupného ukončování kontroly tak není nezákonným zásahem.

Kasační stížností stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu v plném rozsahu a navrhuje jeho zrušení. Podle obsahu kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatelka se nejprve vymezuje proti rozsudku krajského soudu v tom směru, že za nezákonný postup považuje jakýkoliv postup, který není v souladu se zákonem; bez ohledu na to, zda je tento postup materiálně vzato *unfair*. Dále namítá, že s ohledem na kautely stanovené Ústavou a Listinou základních práv a svobod lze státní moc vykonávat pouze v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. V projednávané věci jde tedy o to, zda procesní postup zvolený žalovaným je předepsán daňovým řádem, nikoliv o to, zda jej zákon výslovně (ne)zakazuje.

Podle stěžovatelky z ustanovení § 88 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt má právo na to, aby mu správce daně předložil koncentrovaný výsledek svých kontrolních zjištění ke kvalifikovanému souhrnnému vyjádření (§ 88 odst. 1 písm. d) a e) daňového řádu). Daňová kontrola je ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole, která má být komplexní, nikoliv roztržštěná do několika oddělených částí (§ 88 odst. 2 až 6 daňového řádu používá pojem *kontrola* v singuláru).

Výklad krajského soudu považuje stěžovatelka za nesprávný, překrucující ustanovení § 85 odst. 4 daňového řádu. Stěžovatelka též odmítá aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 104/2007. Tento rozsudek byl vydán k mezerovité úpravě zákona o správě daní a poplatků, u níž nebylo možné řešit mezery jinak než dotvářením práva. Daňový řád však výslovnou úpravu již obsahuje v § 85 odst. 3 a 4 a správce daně je povinen předepsaný postup bezezbytku dodržet. Podle stěžovatelky při neexistenci výslovného pravidla svěřujícího správci daně pravomoc společně prováděnou daňovou kontrolu ukončovat postupně taková pravomoc neexistuje. Není správný závěr soudu, že správce daně je oprávněn si tuto pravomoc sám dotvořit, pokud jeho postup nebude mít negativní vliv na procesní postavení daňového subjektu.

Stěžovatelka uvedla, že se touto cestou brání „chytračení žalovaného“ v průběhu

daňové kontroly. Stěžovatelce byl žalovaným předložen k vyjádření mimořádně rozsáhlý materiál (výsledek kontrolních zjištění) zásadně ovlivňující její postavení a stěžovatelka byla nucena ve velmi krátké lhůtě zaujmout své stanovisko. S tímto stanoviskem však žalovaný naložil v příkrém rozporu s účelem ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu. Uvedené ustanovení totiž zakládá možnost daňového subjektu seznámit se s fixovaným hodnocením skutkové i právní stránky věci ze strany správce daně a následně předložit své komplexní vyjádření, které se stane předmětem projednání zprávy o daňové kontrole. Žalovaný nyní s vyjádřením stěžovatelky pracuje tak, že se jeho právní hodnocení vyvíjí a stěžovatelka je nucena věnovat soustředěnou pozornost tomu, jakou argumentaci strany použily ve vztahu k tomu kterému dílčímu daňovému řízení (zdaňovacímu období).

Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že obdobnou argumentaci by mohla přinášet i za opačné procesní situace. Takové okolnosti nebyly předmětem žaloby.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 29. 12. 2014, ve kterém navrhl její zamítnutí, neboť se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Dodal, že zákon výslovně neupravuje možnost správce daně „rozštěpit“ společně prováděnou daňovou kontrolu, nestanoví však ani povinnost správce daně ukončit společně prováděnou daňovou kontrolu najednou. Proto není možné předmětný postup správce daně označit za nezákonný zásah. Žalovaný poukázal též na zásadu legální licence, vyplývající z ustanovení § 5 odst. 2 daňového řádu. Vzhledem k absenci výslovné úpravy ukončení společné daňové kontroly je zcela namístě i využití prejudikatury v této oblasti. Žalovaný zároveň zdůraznil, že interpretace právních předpisů se nemůže zakládat pouze na jejich gramatickém výkladu; je třeba využít i dalších interpretačních metod.

Užitý postup správce daně není v rozporu se zněním ani smyslem zákona. Správce daně je tento postup oprávněn volit s ohledem na průběh důkazního řízení a rozsah skutečností prověřovaných při daňové kontrole, při zachování všech práv daňového subjektu.

K vyjádření žalovaného podala stěžovatelka repliku ze dne 20. 1. 2015. Podle stěžovatelky zásada legální licence znamená, že kompetence správního orgánu musí být v zákoně zakotvena způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o její existenci. Stěžovatelka nesouhlasí se názorem žalovaného, že ukončování společné daňové kontroly není zákonem upraveno. Pokud zákon neobsahuje žádné zvláštní ustanovení o ukončení společné daňové kontroly, vykračuje předmětný postup správce daně z mezí předepsaných zákonem. S takovým postupem by proto musel daňový subjekt alespoň konkludentně souhlasit. Správce daně rozhodně není oprávněn (v rozporu se zásadou legální licence) volit svůj postup v závislosti na průběhu důkazního řízení. Naopak daňový subjekt má právo na to, aby postup správního orgánu byl předepsán zákonem a v této podobě dodržen.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje

pokračování

přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z ustanovení § 85 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že „předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.“ Daňová kontrola tedy je kontrolním postupem, jímž je ve vymezeném rozsahu prověřován předmět kontroly. Rozhodně nelze přehlížet, že předmětem kontroly může být vždy jen daňová povinnost daňového subjektu vázající se ke konkrétní dani za konkrétní zdaňovací období nebo ke konkrétní jednorázové dani (srovnej též ustanovení § 134 odst. 1 a 2 daňového řádu). Z důvodové zprávy k daňovému řádu (dostupná z www.psp.cz) vyplývá, že ustanovení § 85 odst. 4 daňového řádu výslovně aprobuje možnost provádět (společnou) daňovou kontrolu pro více daňových řízení, týkajících se téhož daňového subjektu, což odpovídá dosavadní praxi. V rámci této společné kontroly jsou ovšem zjišťovány podklady právě pro několik rozhodnutí o stanovení daně. Smyslem „spojování“ jednotlivých daňových řízení v jedné daňové kontrole totiž je, podobně jako například v případě exekuce, především naplnění zásady hospodárnosti a povinnosti co nejméně zatěžovat daňové subjekty.

Zdejší soud zároveň připomíná, že pokud je ve smyslu § 85 odst. 4 daňového řádu vedena správcem daně společná daňová kontrola za různá období, může být rozšiřována na další zdaňovací období. K obdobnému závěru dochází i odborná literatura (srovnej Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M. *Daňový řád: komentář*, Wolters Kluwer, a. s., Praha, 2011, komentář k § 85 odst. 4 daňového řádu, právní informační systém ASPI). Pro ukončení společné daňové kontroly daňový řád zvláštní pravidla nestanoví. Nicméně smyslu zákonné úpravy daňového řádu (a konec konců i prosté logice) neodporuje, pokud je společná daňová kontrola ukončována správcem daně postupně, v návaznosti na jednotlivé ze zákona oddělené předměty kontroly (tedy jednotlivé daně a zdaňovací období). Daňový řád rozlišuje ve vztahu k projednávané věci různé předměty daňové kontroly, odpovídající jednotlivým zdaňovacím obdobím pro DPH a zároveň též jednotlivým daňovým řízením, pro něž je daňovou kontrolou zjišťován skutkový stav. Podle názoru tohoto soudu je tedy zcela v souladu se zákonem jak postupné zahajování daňových kontrol (tedy i v případě společné kontroly její rozšíření na další období), podle okolností toho kterého případu, tak také postupné ukončování těchto kontrol, bylo-li provedeno tak, že odpovídalo jednotlivým předmětům kontroly (to jest jednotlivým daňovým řízením). Jde o postup, který vyplývá ze smyslu právní úpravy daňové kontroly v daňovém řádu. Daňový řád v § 88, který upravuje ukončení daňové kontroly, hovoří o daňové kontrole sice v singuláru, tato úprava je však (obdobně jako předcházející části právní úpravy daňové kontroly) obecně formulovaná pro daňovou kontrolu s jedním předmětem. Na ukončování společně

daňové kontroly, která má více předmětů, je ji třeba aplikovat v souladu se smyslem právní úpravy daňové kontroly. Nejde tak o postup mimo rámec daňového řádu, ale o postup založený na smyslu právní úpravy daňového řádu. Samozřejmě, i při postupném ukončování se vždy k postupně ukončovaným „úsekům“ společné daňové kontroly vztahují povinnosti správce daně stanovené v § 88 daňového řádu.

Důvodová zpráva k daňovému řádu k úpravě daňové kontroly uvádí: „*V navržené právní úpravě zůstává hlavní význam daňové kontroly zachován. Cílem návrhu je vyplnit mezery, na něž poukazuje praxe a judikatura, zejména ve vztahu k problematice zahájení daňové kontroly a jejího opakování. Navrhovaná úprava rovněž zohledňuje apel na jasné vymezení předmětu a rozsahu daňové kontroly, přičemž předpokládá, že daňová kontrola nemusí být vždy komplexním prověřením všech v úvahu přicházejících okolností a aspektů, ale může být tematicky zaměřena pouze na předem deklarovanou oblast.*“ Nová právní úprava daňové kontroly v daňovém řádu tedy vychází z principů předcházející úpravy zákonem o správě daní a poplatků a z judikatury, která vyplňovala mezery v předchozí právní úpravě. Úprava společné daňové kontroly v daňovém řádu se liší od úpravy obsažené dříve v § 16 zákona o správě daní a poplatků pouze tím, že daňový řád v ustanovení § 85 odst. 4 výslovně připouští, že daňovou kontrolu lze provádět společně pro více daňových řízení týkajících se jednoho daňového subjektu a zároveň upravuje oprávnění správce daně daňovou kontrolu zahájit i pro další daňová řízení rozšířením daňové kontroly, probíhající již k jinému daňovému řízení

Nepochybné tedy je, že daňový řád zakotvuje právo správce daně zahájit a ukončit daňovou kontrolu ke každé posuzované dani nebo daňovému období zvlášť. Právě tím je definována zásada legální licence, zatímco možnost provádění společné daňové kontroly směřuje k naplnění jiné zásady (hospodárnosti řízení).

Daňový řád blíže nespecifikuje postup při provádění (respektive při ukončování) společné daňové kontroly obdobně, jako to výslovně nečinil § 16 zákona o správě daní a poplatků. Závěr aprobující postupné ukončování společné daňové kontroly je tedy podporován i judikaturou vztahující se k dřívější právní úpravě provedené zákonem o správě daní a poplatků. Nová právní úprava v daňovém řádu žádné odlišné principy nezavedla. Proto není důvod, aby se Nejvyšší správní soud od této vlastní prejudikatury nyní odchýlil. Konkrétně lze odkázat na rozsudek ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 104/2007 – 94, podle něhož „*Skutečnost, že o výsledku svých zjištění správce daně sepsal toliko jednu zprávu o daňové kontrole na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1996, 1997, 1998, 1999 i 2000 přitom není rozhodná. Rozhodné je pouze to, aby z takové zprávy bylo zřejmé, čeho se týká, jaká jsou kontrolní zjištění, co z nich vyplývá apod. V tomto ohledu je potom především na zvážení správce daně, zda přistoupí k sepsání jedné „souhrnné“ zprávy o daňové kontrole, či vyhotoví-li zpráv několik. V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit ani to, že by kontrola zahájená souhrnně za několik zdaňovacích období musela být ukončena vždy jednou souhrnnou zprávou, ani to, že kontrola zahajovaná postupně, nesmí být ukončena zprávou souhrnnou.*“

pokračování

Argumentace stěžovatelky, podporující opačný právní názor, je přitom založena pouze na gramatickém výkladu § 88 daňového řádu a zde použitého singuláru. Z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně například z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54, publikovaného pod č. 792/2006 Sb. NSS, však vyplývá, že *„k výkladu právních předpisů a jejich institutů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může, ve smyslu ustálené judikatury Ústavního soudu, s nímž se v řadě svých rozhodnutí výslovně ztotožnil i Nejvyšší správní soud, představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jejímž nositelem je interpretovaný právní předpis; k ověření správnosti či nesprávnosti výkladu, popř. k jeho doplnění či upřesnění, potom slouží ostatní interpretační přístupy, z nichž je v souzené věci namíste jmenovat především metodu teleologickou a systematickou (samozřejmě podle povahy věci bude namíste užít i jiných metod, jako např. komparativní, logické či historické).“* Shora zdejší soudem provedený systematický a historický výklad právní úpravy daňové kontroly v daňovém řádu zcela vyvrací názor stěžovatelky podepřený gramatickým výkladem.

Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že stěžovatelka v kasační stížnosti blíže neupřesnila, jakým způsobem se měl postup žalovaného, spočívající v postupném ukončování společné daňové kontroly, negativně dotknout jejího právního postavení. Stěžovatelka uvedla, že jí byl správcem daně předložen mimořádně rozsáhlý materiál (výsledek kontrolních zjištění), k němuž se měla vyjádřit ve velmi krátké lhůtě vyjádřit. Tato argumentace ovšem rozhodně není přijatelná. Pokud by totiž byl stěžovatelce správcem daně předložen souhrnný výsledek kontrolních zjištění za celou společnou kontrolu (což by byl podle ní správný postup), zcela jistě by nebyl rozsah takového materiálu užší oproti dílčím zjištěním za jednotlivá kontrolovaná zdaňovací období. Subjektivní představa stěžovatelky o nepřiměřeně krátké lhůtě pro vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění pak blíže nesouvisí s tím, zda je přípustné ukončit společnou daňovou kontrolu jednou souhrnnou zprávou či několika zprávami. Přiměřenost lhůty k vyjádření závisí zejména na rozsahu a složitosti kontrolních zjištění (k tomu srovnej například rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 – 70, publikovaný pod č. 794/2006 Sb. NSS).

Byla-li stěžovatelka obeznamena s komplexními zjištěními žalovaného vztahujícími se k jednotlivým zdaňovacím obdobím, není zdejšímu soudu zřejmé, jak by mohlo být zkomplikováno její procesní postavení v daňových řízeních probíhajících za tato jednotlivá období pouze v důsledku toho, že závěry daňové kontroly nebyly ve vztahu ke všem řízením (zdaňovacím obdobím) správcem daně prezentovány souhrnně. Slouží-li výsledky daňové kontroly vždy jen ke zjištění skutkového stavu pro jednotlivá daňová řízení (respektive kontrolovaná zdaňovací období) s tím, že výsledky tohoto zjištění mohou být různé ve vztahu k jednotlivým řízením (zdaňovacím obdobím), nelze obecně vzato dovodit, že by seznámení daňového subjektu s těmito kontrolními zjištěními souhrnným způsobem mohlo usnadnit jeho procesní postavení v daňovém řízení.

Otázku, zda práva stěžovatelky byla uvedeným postupem správce daně dotčena, nelze pominout, neboť se jedná o předpoklad věcné aktivní legitimace k podání zásahové

žaloby ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že tato základní podmínka splněna nebyla.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl v projednávané věci dán a krajský soud posoudil v žalobě nastolenou právní otázku správně. Nejvyšší správní soud proto nedůvodnou kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu